

su se naime Turci osvjedočili da u toj crkvi doista postoji Prorokova slika, smjesta su se povukli. Eto tako su poljudski redovnici mogli da bezbrižno spavaju i onda kad bi se raspalio rat između Republike i Turaka.

Sunce je bilo još visoko na zapadnom dijelu obzorja, kad su poljudski fratri, na zadnji dan mjeseca svibnja 1584. svršili večernjicu. Tada su se nekoji razišli po samostanu, a nekoji po prostranoj bašci, što no se proteže na istok i jug samostanske crkve. Tek je jedan stari fratar ostao zadnji u koru iza glavnoga oltara. Neko je vrijeme klečao u žarkoj molitvi, podbočivši sijedu, napola ćelavu glavu, na obje ruke.

Kad se je starac pridigao, oprezno je sišao iz kora, upirući se o omašnu priprostu palicu. Teškim je korakom došao pred glavni oltar i zaustavio se do grobnice trogorskoga biskupa Tome Nigra, negdašnjega vikara bana hrvatskoga biskupa Petra Berislavića. Nad tom je grobnicom prignuo glavu kao da moli kratku molitvicu, a tada se je okrenuo i upravio svoje korake prema glavnim crkvenim vratima. Tu se je opet okrenuo i pokleknuo, prekrižio se te izašao u prostrano samostansko predvorje, što no se pruža sve do puta, koji vodi u grad Split. On je, svaki dan, pod večer šetao tim predvorjem. I na toj je šetnji on molio, te dočim se je desnicom upirao o priprostu svoju palicu, ljevicom je pobožno prebiraio krupna zrna dugačke svoje krunice.

Kad se je stari redovnik našetao i prestao prebiranjem zrnja svoje krunice, spustio se je na kameno sjedalo, što se sa kamenim stolom još i danas nalazi odmah do skalina, po kojima se može iz predvorja spustiti na onaj put, što no vodi u grad.

Na tom se je sjedalu starac često u to doba dana odmarao, uživajući pri lijepom vremenu veličanstveni prizor, što no pruža kaštelanski zaliv, kada se Božje sunce sprema na počinak, onamo daleko iza grada Trogira. Starac je tada često zaronio mišlju u prošle daleke dane i događaje.

Otac Mikula, kako ga je u gradu zvalo malo i veliko, imao je doista o čemu da razmišlja. Tek su minule dvije godine otkad je prevalio sedmi križ. Svi su ga zvali otac Mikula, ali u matici krštenih njegove župe, kod njegova je krštenja bilo zabilježeno ovako: Ivan, zakoniti sin Petra i Marije Barić.

Ali, kad je to bilo, što se je on zvao Ivan? Davno, vrlo davno. To je bilo još u ono doba, kad se je nad tvrdim Klisom, tim stoljetnim čuvarom i predstražom grada Splita,